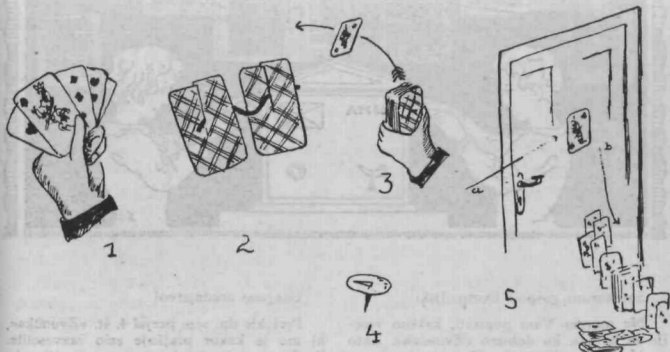

viden, zakaj igralec kart bo hitro potegnili kako sedmico ali devetico. Le stara mati ali stari stric ali pa najmlajša sestra odnosno bratec bodo posegli po pikovi dami. Najbolj je izrazita med vsemi, ki si jih pokazal.

ki je čisto tvoja in ki je ni škoda, ako dobi v sredini neznatno luknjico. Prebodi jo ravno v sredini z risalnim žebličkom. Žebliček naj ostane v karti. To prebodo karto imej že od prvega začetka na vrhu snopiča. Vedno drži snopič tako, da

Ko porineš karte v snopič, pazi, da jo vtakneš med oni dve, ki sta skoro do pol (ali ene tretjine) zarezani. Vmes je elastika. S karto napneš elastiko in jo porineš do tal. Tako je pikova dama v napeti elastiki, kakor kamen v napeti frači. Jasno je, da bo skočila iz snopiča takoj, ko si z držanjem snopiča nekoliko popustil. Dokler si trdno držal ves snopič, karta ni mogla ven, ali če malo popustiš, prične delovati prožnost elastike in karta bo skočila proti stropu. Še bolje je, ako držiš snopič nekoliko nagnjen h gledalcem, da bo karta skočila mednje.

Zadnji del tega prikaza pa je najlažji. Do sedaj si copral samo z eno pikovo damo. Naposled pride na vrsto še ona druga,

žeblička ne bo mogoče opaziti. Obrnjen naj bo v dlan. Ako vržeš ostro navpično vse karte v vrata ali v desko, ki si jo zato postavil na oder, bo ves snopič deloval ko kladivo. Teža vseh kart in moč tvoje roke bo zabila pikovo damo v vrata, da bo morala tam ostati, medtem ko bodo ostale kartice popadale na tla. Če nimaš v ozadju vrat, to je če imaš svoj oder s temnim ozadjem, potem je za to potrebna deska (risalna deska brata iz srednje šole), ki pa mora biti iz mehkega lesa, kajti sicer bi se risalni žebliček zakrivil in ti, veliki umetnik, bi doživel blamažo in posmehovanje. Na vse moraš torej dobro paziti! In kakor za vsak dosedanji prikaz: »Mnogo vaje pred nastopom!« (Dalje prihodnjič)

Iz mladih peres •

POMLAD

Pomlad rodila se iz zime
je pred kratkim časom nam
in livade okrasila
z zvončki belimi: bim, bam.

Ze trobentica na bregu
nam trobenta tra-ta-ta,
»zbogom!« glasno kliče snegu,
ki odpravlja se s sveta.

Glej, vijolice dehteče
že krasijo vrtič zal.
V vetru mačica šepče:
»Vesna gre iz daljnih dalj...«

Božo Kokotec